

Mosolygó gyilkosok

2012 április 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nagyon nehéz ezt a cikket megírni. Amikor azt olvassa az ember, hogy Marian Cozma gyilkosai nem a sitten lehelik ki sötét lelküket, akkor el?ször nagy leveg?t vesz, majd leírja, hogy elillant a maradék hite az úgynevezett igazságszolgáltatásban.

Ott ülnek a gyilkosok, mosolyognak, boldogok. Esélyt kaptak, hogy valamikor – nem is olyan soká – ismét szabadok legyenek.

A Gy?ri Ítéltábla tegnap felmérhetetlen károkat okozott az országnak. A Marian Cozma halála utáni magyar–román közeledésnek vége, a normális, jó érzés? emberek koalícióját szétrobbantotta a tegnapi ítélet. El tudom képzelni, mit írnak a mai bukaresti lapok, és bármit is írjanak rólunk, igazuk lesz.

Szégyellem, hogy a magyar igazságszolgáltatás joger?sen relativizál egy aljas gyilkosságot. És mondanom sem kell, most egy jó ideig nem mernék Marian Cozma apjának a szemébe nézni.

Amikor ezt a cikket írom, szégyellem, hogy magyar vagyok. Aligha vagyok ezzel egyedül.

?szintén kívánom Nagy Zoltán tanácsa valamennyi tagjának, akik a rend?rök, ügyészek és az els?fokú bíróság munkáját lenullázzák, és a talárjuk mögé bújva ránk szabadítják a társadalmi feszültséget, hogy életükben egyszer kerüljenek olyan helyzetbe, hogy Sztojkáékhoz hasonló állatok veszik ?ket körbe villogó szemekkel. Érezzék csak át valamikor, néhány pillanatra, milyen érzés, amikor egy embernek álcázott fenevad pillanatokon belül beléjük vágja a kését.

Nem, ?k soha nem kerülnek ilyen helyzetbe. ?k a mi szent bíráink. A sérthetetlenek. A bírálhatatlanok kasztjának kiválasztottjai. Minket valamennyiünket lemészárolnak majd, a vérünk elfolyik az éjszakában, de ?k még mindig ott ülnek, ahol most is, és h?vös nyugalommal hozzák pompás ítéleteiket.

A Magyar Hírlap hosszú hónapokon át vívta a maga harcát, elmondtuk és leírtuk számtalanszor, hogy Magyarországon olykor következetlen és esetleges a bírói munka, nagyon sok a pályán a kontraszelektált, alkalmatlan ember... Azt üzenték nekünk, azt vetették az érveink ellen, hogy a bírák szakmai megítélése nem ránk tartozik, a törvények szelleméért a szakemberek felelnek.

Most ítélték a szakemberek. És a gyilkosok mosolyognak, kacsingatnak. Hamarosan jönnek vissza közénk.

Ezért a mondatért egy magára valamit adó ember azonnal felpofozna valakit: „A vádlottak az els?fokú ítélettel

szemben sem Cozmát, sem Pesicset nem akarategységben, csak egymáshoz közel, egymásról tudva támadták meg, a megyei bíróság ezért megalapozatlanul terjesztette ki a történetek megítélését több ember elleni emberölés kísérletére.”

Itt elfogytak az érvek. Aki az akarategységet nem látja abban a tényben, hogy „egymáshoz közel, egymásról tudva támadták meg”, az valami olyasféle reménytelenségben lebeg a való élet felett, ahonnan nincs erkölcsi alapja ítéletalkotásának. Az ilyen ember sem önmagát, sem a környezetét, sem a társadalmat nem ismeri.

Én mostantól is betartom a törvényeket, de nem hiszek abban, hogy ebben az országban a megtámadott és a meggyilkolt embernek szolgáltatnak igazságot. Ha baj van, csak magamra számíthatok. Ezt üzeni nekem, nekünk, tízmillió magyarnak a Gy?ri Ítéltábla.

Az üzenetet vettük, és kicsit másként rendezzük be az életünket. Akár tetszik Nagy Zoltán tanácsának, akár nem. Mindenkinek természetes joga megvédenie magát, és amikor a szocializációs mázat lerántja rólunk az elméleti szakemberekb?l álló bírói tanács, akkor el?bukkanunk teljes valónkban. Ahogyan megszülettünk, amilyenek vagyunk. Er?sek és gyengék, vadak és védtelenek.

És a Gy?ri Ítéltábla azt is üzeni nekünk, hogy gy?zzön az er?sebb, a jobb. Köszönjük a leckét. Vagyunk itt néhányan, akik nem vesztesnek születünk.

A másodfokú ítéletet pedig kenjék a falra, igen tisztelt bírói tanács. Annyit sem ér, mint egy használt zsebkend?.
Szentesi Zöldi László, magyarhirlap.hu

Ajánló